

Laicki głos rozbrzmiewa w Rzymie

Autor tekstu: **Cristina Colannino**

Tłumaczenie: **Marek Bończak**

Niedawna publikacja *Le voci della laicità* (Głosy laickości) pod redakcją Raffaele Carcano (wydawnictwo EDUP) zainspirowała dwudniową dyskusję i konfrontację w XI Magistracie, środowisku szczególnie wrażliwym na tę tematykę.

2 kwietnia Klub Kultury Homoseksualnej Mario Mieli był miejscem prezentacji wspomnianej książki. W spotkaniu zorganizowanym przez Andrea Maccarrone (zarządzającego w klubie Mieli) głos zabrali Giulio Cesare Vallocchia prezes stowarzyszenia [NO GOD](#), Mario Staderini odpowiedzialny za "kampanie otto per mille (osiem z tysiąca)" stowarzyszenia [anticlericale.net](#) i ekspert od finansowania wyznań religijnych, redaktor publikacji Raffaele Carcano oraz niektórzy autorzy, którzy wnieśli swój wkład w książkę.

Wielkie tematy laicyzmu, dziś aktualne jak nigdy w społecznej i politycznej dyskusji w naszym kraju, są podejmowane przez autorki i autorów zaangażowanych w 22 stowarzyszeniach laickich i wchodzi w skład Rady (*Consulta*) do spraw wolności myśli i laickości instytucji, założonej na Campidoglio w 2004 roku. Wśród nich znajduje się również Klub Mario Mieli, będący zawsze w pierwszej linii, jeśli chodzi o tę tematykę.

Różnorodność doświadczeń i wrażliwości, które przyczyniły się do powstania tego cennego tomu, gwarantują przyjemną i pouczającą lekturę oraz sprowadzają laickość do wymiaru codzienności, który dotyka każdego z nas, obdarzając ją jednocześnie głębią historyczną i kulturową.

Również po południu, w poniedziałek 3 kwietnia na pierwszym planie znalazła się dyskusja nad laickością. Sala rady XI Magistratu przy via Benedetto Croce 50 była miejscem spotkania zorganizowanego przez rzymskie koło UAAR ([Unione degli Atei e degli Agnostici Razionalisti](#)), pt. *Laicità e Diritti Umani* (Laickość i Prawa Człowieka).

Po przywitaniu oddelegowanej do spraw kultury Carli Di Veroli i projekcji filmu dokumentalnego pt. *2500 lat wolnej myśli*, rozpoczęła się dyskusja nad tematami laickości, kilkakrotnie przerwana przez niepotrzebne dygresje feministyczne.

Zapyaliśmy Raffaele Carcano, **jak narodził się pomysł napisania *Le voci della laicità*?**

Można powiedzieć, że publikacja ta narodziła się z potrzeby, silnie manifestowanej również przez Radną Francę Eckert Coen, by zostawić namacalny ślad pracy Rady Laickiej Rzymu.

Czym jest Rada Laicka?

Rada na rzecz wolności myśli i laickości instytucji narodziła się wraz z podpisaniem porozumienia przez radną, przedstawicielkę prezydenta miasta do spraw polityki multietnicznej i następujące stowarzyszenia laickie: Associazione Democratica „Giuditta Tavani Arquati”, [Associazione Nazionale del Libero Pensiero „Giordano Bruno”](#), Democrazia Laica, [ItaliaLaica.it](#), [Liberauscita](#), NO GOD — Atei per la Laicità degli Stati, Società Laica e Plurale, UAAR — Unione degli Atei i degli Agnostici Razionalisti.

Stowarzyszenia-sygnatariusze są zaangażowane w obronę wolności myśli i laickości — fundamentalnej wartości potwierdzonej konstytucyjnie — oraz w promocję inicjatyw mających na celu umożliwienie realizacji ich postulatów.

Rada propaguje niektóre bardzo ważne inicjatywy, między innymi seminaria na temat wolności myśli i mikrokulturę, wydarzenia kulturalne związane z wolnością myśli, zwiedzanie z przewodnikiem znaczących dla historii wolności myśli i laickości miejsc i monumentów, zwraca uwagę na konkretność informacji dotyczących tematów wchodzących w obręb zainteresowań Rady, relacje z podobnymi organizacjami we Włoszech i poza ich granicami.

Zadaliśmy również kilka pytań Mario Staderini, który wniósł swój wkład w napisanie *Le voci della laicità* rozdziałem zatytułowanym *I mercanti nel tempio* (*Handlarze w świątyni*).

Mario, czy mógłbyś wyjaśnić czym jest i jak funkcjonuje otto per mille (osiem z tysiąca)?

Jest to system — dziecko konkordatu, poprzez który każdego roku niemal 1 miliard euro

z Irpef [1] Włochów zostaje wyłączone z ogólnej podatkowości i przeznaczone do bezpośredniego wykorzystania przez siedem podmiotów: pięć wyznań chrześcijańskich (Kościół Katolicki, adwentyści, waldensi, luteranie, Zgromadzenia Boga we Włoszech), Unię Wspólnot Hebrajskich, państwo. Podział publicznych pieniędzy, również w przypadku, gdy ktoś nie decyduje się na żaden z wymienionych podmiotów, dokonuje się procentowo według preferencji wyrażonych przez podatników podczas składania deklaracji o dochodach.

Zatem, ten kto nie wybiera również oddaje swoje otto per mille?

Dokładnie. I jest to większość: ponad 60% podatników nie dokonuje wyboru i ich pieniądze idą tam, gdzie zdecydowali ci, którzy wybrali. Z 40% tych ostatnich 88% wybiera Kościół Katolicki. W ten sposób w ciągu ostatnich trzech lat Konferencja episkopatu kardynała Ruiniego otrzymała 2 miliardy 878 milionów euro, podczas gdy inne wyznania religijne razem wzięte nie przekroczyły 50 milionów euro.

Gdyby rozdano jedynie otto per mille tych, którzy dokonali wyboru, państwo nie oddałoby 600 milionów na rok; dzięki tej sztuczce prawnej kościoły dostają pieniądze również tych, którzy nie chcieliby im ich oddać.

Mechanizm jest jeszcze bardziej perwersyjny: również ten, kto dokonuje wyboru, na przykład kościoła waldensów, jest zmuszony do finansowania wszystkich innych wyznań. Przeznaczenie bowiem nie jest imienne, co oznacza, że pieniądze decydującego są rozdzielane procentowo według wyboru innych. Stąd ateista jest zobowiązany do finansowania kościołów, zaś wierni konkretnego kościoła finansują „konkurencję”. I jak tu mówić o wolności religijnej...

Jak są wykorzystane te pieniądze?

Muszą zostać wydane na cele określone przez prawo: od *sostentamento del clero* (utrzymanie kleru) do działalności charytatywnej; od budownictwa sakralnego do katastrof naturalnych. Niektóre wyznania religijne, jak Wspólnoty Boga, waldensi i adwentyści, wykorzystują pieniądze publicznie wyłącznie na działalność społeczną i humanitarną. Inne, jak Kościół Katolicki i luteranie, wydają pieniądze na utrzymanie kleru i budowę obiektów kultu. W 2004 roku CEI przeznaczyła 762 miliony euro na kult i kler, podczas gdy 190 przeznaczono na akcje charytatywne.

Tymczasem na co przeznaczają się "cinque per mille (pięć z tysiąca)"?

Obywatel może ze spokojem nie przeznaczać tych pieniędzy na nic, a wówczas cinque per mille z jego Irpef pozostaje w generalnym bilansie państwa. Jeśli chce, może przeznaczyć je na następujące cele: organizacje *non profit*, badania naukowe oraz społeczne inicjatywy gminy, w której zamieszkuje. Wystarczy wskazać kod fiskalny podmiotu, który chce się wesprzeć finansowo w chwili składania deklaracji o dochodach.

*

źródło: Abitarearoma.net

Zobacz także te strony:

[Ateiści i agnostycy włoscy w cieniu San Pietro. Rozmowa z F. Paolettim z UAAR](#)

Przypisy:

[1] *Imposta sul reddito delle persone fisiche*: podatek od dochodów osób fizycznych.

(Publikacja: 15-04-2006 Ostatnia zmiana: 05-09-2006)

[Oryginał.](http://www.racjonalista.pl/kk.php/s,4711) (<http://www.racjonalista.pl/kk.php/s,4711>)

Contents Copyright © 2000-2008 by Mariusz Agnosiewicz

Programming Copyright © 2001-2008 Michał Przech

Autorem tej witryny jest Michał Przech, zwany niżej Autorem.
Właścicielem witryny są Mariusz Agnosiewicz oraz Autor.

Żadna część niniejszych opracowań nie może być wykorzystywana w celach komercyjnych, bez uprzedniej pisemnej zgody Właściciela, który zastrzega sobie niniejszym wszelkie prawa, przewidziane w przepisach szczególnych, oraz zgodnie z prawem cywilnym i handlowym, w szczególności z tytułu praw autorskich, wynalazczych, znaków towarowych do tej witryny i jakiegokolwiek ich części.

Wszystkie strony tego serwisu, wliczając w to strukturę podkatalogów, skrypty JavaScript oraz inne programy komputerowe, zostały wytworzone i są administrowane przez Autora. Stanowią one wyłączną własność Właściciela. Właściciel zastrzega sobie prawo do okresowych modyfikacji zawartości tej witryny oraz opisu niniejszych Praw Autorskich bez uprzedniego powiadomienia. Jeżeli nie akceptujesz tej polityki możesz nie odwiedzać tej witryny i nie korzystać z jej zasobów.

Informacje zawarte na tej witrynie przeznaczone są do użytku prywatnego osób odwiedzających te strony. Można je pobierać, drukować i przeglądać jedynie w celach informacyjnych, bez czerpania z tego tytułu korzyści finansowych lub pobierania wynagrodzenia w dowolnej formie. Modyfikacja zawartości stron oraz skryptów jest zabroniona. Niniejszym udziela się zgody na swobodne kopiowanie dokumentów serwisu Racjonalista.pl tak w formie elektronicznej, jak i drukowanej, w celach innych niż handlowe, z zachowaniem tej informacji.

Plik PDF, który czytasz, może być rozpowszechniany jedynie w formie oryginalnej, w jakiej występuje na witrynie. **Plik ten nie może być traktowany jako oficjalna lub oryginalna wersja tekstu, jaki zawiera.**

Treść tego zapisu stosuje się do wersji zarówno polsko jak i angielskojęzycznych serwisu pod domenami Racjonalista.pl, TheRationalist.eu.org oraz Neutrum.eu.org.

Wszelkie pytania prosimy kierować do redakcja@racjonalista.pl